

Fiskeri fra Kysten, idet fremmede Fiskere gaa ind og ødelægge Fiskepladserne og Kystfiskernes Redskaber med deres Trawl og andre ødelæggende Redskaber. Fiskerihavne vilde fremme Fiskeriet paa Jyllands Vestkyst betydeligt, og selv om vi skulde ofre Millioner paa saadanne, vil det forrente sig bedre end mange af de Millionforetagender, vi hidtil have iværksat. Derfor tror jeg, at Regering og Rigsdag, naar Tiderne blive bedre, ikke bør vige tilbage for at tage denne Sag op, og jeg opfordrer den højtærede Trafikminister til at have den i velvillig Erindring og søge at forberede den, saaledes at vi ad Aare, ja, forhaabentlig i en nær Fremtid kunne faa den løst. Derved ville vi bevare vore unge Kræfter langs Vestkysten her i Landet for en Virksomhed, som sikkert vil komme til at indbringe Landet store Værdier.

Der er et andet Spørgsmaal, som jeg vil henvende mig til den højtærede Landbrugsminister om. Det er ikke noget, som koster Penge, og derfor antager jeg, det maaske med Lethed kan gennemføres i denne Samling. Det angaar en Ændring i Loven om Sandflugtens Dæmpning. Vi ofre aarlig et Par og tyve tusinde Kroner til Sandflugtens Dæmpning i de 4 vestjydske Amter, men vi have ikke siden 1857 faaet nogen Lov i den Retning, og siden den Tid er der opdukket et nyt Arbejde derude, nemlig Træplantning i Klitterne, et Arbejde, som gaar langt ud over de Tanker, der den Gang laa til Grund for Loven. Der tilplantes nu Aar efter Aar store Strækninger ude i Klitterne, og det er et saa stort Gode og til saa stor Nytte for Vestkystens Beboere, at vi alle maa være glade ved at yde Bevillinger til at faa disse Klitstrækninger omdannede til Plantager. Der er sikkert ikke ret mange her i denne Sal, der have stort Kendskab til disse Plantager, men jeg tror, at de, der kende noget til dem, ville give mig Ret i, at de ere noget af det bedste, der er udrettet derude. Men da dette Arbejde falder udenfor den gamle Sandflugtlov, mener jeg, det var rigtigt og fornuftigt, og jeg har ogsaa fremsat Ønsket om det flere Gange tidligere, at vi fik en Ændring i denne Lov. Derved kunde vi sikkert spare en Del af de Udgifter, vi ofre paa Træplantning derude. Jeg har tidligere ved flere Lejligheder talt om de forholdsvis dyre Bygninger, der opføres derude. Der forlanges i Aar 250,000 Kr. til Træplantning, men jeg tror, de Penge kunde

anvendes adskilligt fornuftigere end nu. Jeg vil da rette den Forespørgsel til den højtærede Minister, om han ikke tænker paa i denne Samling at forelægge et Forslag til Ændring af Loven om Sandflugtens Dæmpning, og jeg vil opfordre ham til snarest muligt at udarbejde en saadan. Jeg tror, det vil gavne Sagen i sig selv og Samfundet i det hele, og at vi ville faa adskilligt mere Arbejde udført for det samme Beløb.

Mens jeg har Ordet, er der nogle enkelte Spørgsmaal, jeg vil bede det kommende Finansudvalg om at tage under Overvejelse og søge Oplysning om. Jeg kan slutte mig til det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) i hans Omtale af det Beløb paa 16,000 Kr., som det foreslaas at bevilge Dr. Hindhede til Undersøgelse af Menneskets Ernæringsmidler. Ogsaa jeg tror, det er en af de Bevillinger, der uden Skade kunde stryges. Selv om vi faa Oplysning om, at det var sundest for os at leve for en Del af Kartofler og Vand, tror jeg, de fleste Mennesker helst ville sætte sig ved et veldækket Bord. Det har neppe synderligt at betyde, hvad Oplysninger vi faa i den Retning, og jeg anmoder det ærede Finansudvalg, der bliver nedsat, om at se efter, hvorvidt det virkeligt er til nogen Nytte, at denne Bevilling gives.

Dernæst vil jeg henstille til Finansudvalget at søge at faa Klarhed over, om der ikke kunde spares noget af Udgifterne til Statens Lærerhøjskole. Det er ikke min Mening, at vi skulle indskrænke Bevillingen til Undervisningen paa denne, men jeg synes, Forholdene nu ere saaledes for Lærernes Vedkommende, at de, der rejse herind, i alt Fald godt selv kunde betale Rejsen eller Opholdet under disse korte Kursus. Det er sikkert et stort Gode og en Nødvendighed for mange Lærere at faa disse korte Kursus, men jeg tror ogsaa, at en Del misbruger dem, idet vi alle jo vide, at der er mange Lærere, der faa Kursus baade 4, 6 og 8 Aar. Man kan nu ikke fortænke Lærerne i, at de gerne ville herind, og at de, naar de faa fri Rejse og frit Ophold her i København, gerne ville benytte deres Ferie til at komme herind, maaske ikke saa meget for Kursusets egen Skyld som for at faa en behagelig Ferie, men, som sagt, vore Læreres Stilling er nu bleven en saadan, at de nok kunne betale Rejsen og Opholdet herinde eller i hvert Fald den ene af Delene. Jeg vil derfor rette en Opfordring til Finansudvalget om at have denne Sag i Erin-